

Femtekolonnare inom svensk kristenhet

[Spara som PDF](#)

Jag är glad över att här få publicera en tänkvärd artikel av Stig Andreasson. Stig arbetade i mer än femtio år i det katolska Frankrike som evangelisk missionär. Där fick han nåden att leda många katoliker till befrielse från sakramentsträldom till ett liv efter det enkla och sanna evengeliet. Idag ser han hur de som tidigare ivrade för sådan mission nu sviker sitt uppdrag. Stig säger i sin artikel:

”I min ungdom mötte jag flera brinnande pingstvitnen som reste till katolska länder med evangelium. Idag verkar det som om pingstledare snarare reser till Rom i sällskap med katolska prelater för att ”studera” hur katolska kyrkan fungerar. Andra samfund visar lika liten glöd för mission i katolska länder. Femtekolonnarna har verkligen orsakat ett jordskred inom svensk kristenhet.”

Läs och begrunda Stigs angelägna budskap till oss. Artikeln infördes först i Midnattsropet, nr 2, 2011.

/Lennart

Den andliga striden

Vår olyckliga värld har alltid varit och är alltjämt en

krigsskådeplats där ljus och mörker, sanning och villfarelse kämpar om makten. Den kristna tron och den kristna församlingen har under alla tider utsatts för fientliga angrepp. Ibland genom regelrätt förföljelse från den gudlösa världen, men lika ofta genom den omgivande hedniska kulturen, som utövat en sådan press på församlingen att den inte kunnat stå emot och därför blivit påverkad. Men fiendens allra farligaste vapen i striden mot den kristna församlingens tro och liv sker genom infiltration av falska förkunnare och främmande läror bland

Guds folk. När så dessa läror och åsikter får aktiva anhängare bland de ledande i församlingen, då blir resultatet en korrumpierad kristendom.

Det är denna fara som Paulus varnade för då han tog avsked av de äldste i Efesus - församlingen:

Apg: 20:29-30: "Jag vet att när jag har lämnat er, skall rovlystna vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden. Ja, **ur er egen kretskall** män träda fram och förvränga sanningen."

Vid andra tillfällen talar han om "*falska bröder, som nästlat sig in*" bland de kristna för att föra dem till lagträldom. Ja, han omtalar också "*falska apostlar, som uppträder som Kristi apostlar.*" Samtidigt understryker han att ingenting av detta egentligen borde överraska oss. Satan själv förskapar ju sig till en ljusets ängel. Han uppträder vanligen inte alls som en skräckinjagande figur med horn i pannan och eldgaffel i handen.

Försåtliga angrepp inifrån

Idag verkar det som om de mest försåtliga angreppen på den kristna tron faktiskt kommer inifrån den officiella och bekännande kristenheten själv. Det ser ut att finnas "**en femte kolonn**" innanför de evangeliska och reformatoriska kyrkosamfundet. Uttrycket "femte kolonn" eller "femte kolonnare" är kanske inte bekant för alla läsare. Det har sitt ursprung i spanska inbördeskriget som rasade mellan 1936 och 1939. General Franco marscherade då mot Madrid med fyra kolonner av soldater. Men inne i Madrid fanns en "femte kolonn", som på olika sätt skulle sabotera den lagliga regeringens verksamhet och på så sätt medverka till General Francos seger, vilket tyvärr också skedde. Sedan dess har uttrycket "femte kolonn" blivit en beteckning på dem som **inifrån** försöker sabotera en regerings eller rörelses grundprinciper. Finns det då "femtekolonnare" i kristenheten? Ja, utan tvekan. Här följer några exempel.

Den liberala teologin och dess vapendragare

På de flesta av vår tids teologiska fakulteter har man antagit den historisk-kritiska bibeltolkningen. Den utgör normen för utbildningen av präster och pastorer, som sedan för samma budskap vidare. Vad handlar det hela egentligen om? Jo, man anser att Bibeln måste tolkas efter den moderna vetenskapens principer för att passa vår tids människor. Och vilka är då naturvetenskapens principer? Helt enkelt att allt som sker i denna världen måste ha sin orsak i denna världen. Det

finns inga utomvärldsliga, övernaturliga makter som kan gripa in i vår tillvaro. Ett mirakel kan inte ske. Därmed måste man förneka och omtolka både jungfrufödelsen och Jesu uppståndelse samt alla andra tecken och under som är omtalade i Bibeln. Därmed bryts de sanna evangeliska tron ned inom många kyrkosamfund och det sker **inifrån**. Det liknar verkligen en femte kolonnverksamhet. Så kommer vi till en annan företeelse.

Den breda ekumenikens talesmän

Kommuniteten i Taizé är vida känd och berömd i vår tid. Den bildades ursprungligen av två pastorer från den reformerta kyrkan. Men båda hade så starka sympatier för den katolska kyrkan att en av dem en gång fick frågan: "Varför går du inte över till den katolska kyrkan?" Svaret var nog så avslöjande: "Går jag nu, går jag ensam. Väntar jag en tid får jag många med mig." Därmed var syftet med Taizé ganska klart, vilket gjorde att evangeliska ledare nere på kontinenten omtalade Taizé som en femte kolonn, vars mål var att påverka protestanter till att bli katoliker. Senare gick båda grundarna av Taizé över till den katolska kyrkan, men det gjorde de i hemlighet. Taizés nuvarande ledare är en tysk katolik. Den kände schweiziske teologen René Pache omtalade på sin tid Taizé under rubriken "*Katoliserande tendenser inom protestantismen.*"

Förbundet för kristen enhet bildades i Sverige år 1965. Målet var helt från början att på sikt skapa en synlig enhet mellan Svenska Kyrkan och den Romersk-katolska kyrkan. På deras hemsida kan man få fram en utläggning som heter "*Katolsk tro i Svenska Kyrkan*". Den överensstämmer nästan ordagrant med en katolsk katekes. Den svenska kyrkan vilar officiellt på luthersk och reformatorisk grund. Om den skall förbli på den grunden kan den inte öppna för katolsk tro. Vad skall man då säga om personer som tillhör en sådan reformatorisk kyrka och som därmed skriver under på dess trosbekännelse, men som samtidigt arbetar för att få den att ändra trosbekännelse och bli katolsk? Vore det inte ärligare att gå ut av den lutherska kyrkan och över till katolicismen och sen därifrån påverka lutheranerna? Men nej, man tror tydligen mer på "**den femte kolonnens princip**", att bryta ned den reformatoriska kyrkan **inifrån**.

Enhetens kyrka är ett ännu färskare exempel. Den har byggts upp av lutherska och anglikanska teologer och kyrkomän samt representanter från andra protestantiska samfund som är beredda att ställa sig bakom en deklaration med innehållet:

”Rätten och motiven till separat existens för de samfund som skildes från den romerska kyrkan vid 1500-talets reformation finns inte längre.”

Har man hört på maken! Att somliga ekumener inte kan finna något motiv eller någon orsak till att stå utanför den katolska kyrkan, är ju inte något nytt. Men att förvägra evangeliska kristna **rätten** till separat existens i förhållande till Påvekyrkan låter rent av hotfullt! Dessa kyrkoledare talar som om de inte kände till religionsfrihetens princip. Påven är givetvis enig i dessa uttalanden, men i detta fall är det inte han själv som talar, utan ledare för de reformatoriska kyrkorna och därmed går de påvens ärende. De är verkligen vår tids religiösa ”femtekolonnare”.

Men fortsättningen av deklARATIONEN från **Enhetens Kyrka** är ännu mer chockerande. Läs och tänk efter!

”Vi uppfattar påven Benedikt XVI som talesman för den klassiska kristna tron och etiken i mötet med såväl den sekulariserade kulturen i Väst som med de andra världsreligionerna i Öst i långt större utsträckning än de som har makten i de kyrkosamfund vi tillhör. Och här förgrenar sig nätverket långt utöver de kretsar som betecknas som *högkyrkliga* eller *katoliserande*. Påtagligt är att den världsomspännande med böneveckan för enheten jämnåriga pingstväckelsen, som på 60-70-talen trängde in som karismatisk förnyelse i de traditionella kyrkorna och samfunden, också sluter upp och nu kommer med i denna samling genom framträdande representanter, så som samlingen i uppropet för Enhetens Kyrka just manifesterar.”

Detta uttalande borde göra varje medlem av något reformatoriskt, evangeliskt och frikyrkligt trossamfund totalt mållös. Bland de som aktivt stöder denna Enhetens kyrka finner vi naturligtvis katoliker, men som ovanstående deklARATION säger, även **framträdande representanter** från en rad samfund, som hittills har ansetts som klart frikyrkliga, evangeliska och bibelförankrade med rötter i gångna tiders väckelserörelser. Deras namn kan vem som helst läsa på det offentliga dokument som Enhetens Kyrka publicerat. Här kan vi bara nämna att de kommer från Pingstväckelsen, Trosrörelsen, Lutherska kyrkan, Evangeliska Frikyrkan, Missionsförbundet m.fl.

Menar verkligen dessa representanter att Påven är den bästa talesmannen för klassisk kristen tro? Vad menar man förresten med det uttrycket? Hör exempelvis

tron på Maria som Himlens Drottning och Kyrkans Mor till klassisk kristen tro? Och menar dessa representanter att deras egna samfund varken har rättighet eller något giltigt motiv till att stå utanför den katolska kyrkan? I så fall jobbar de aktivt på de fria väckelserörelsernas undergång och det jobbet utför de medan de själva ännu står med i dessa rörelser. Vad skall man kalla en sådan verksamhet? Är det inte en typisk femtekolonn-aktivitet?

Keryx är en relativt ny kristen tidskrift som vill vara på hög akademisk nivå. Tillsammans med vissa alster från kristna bokförlag och en del evangeliska tidningar återspeglar denna tidskrift den besynnerliga situation vi nu befinner oss i. Keryx står emellertid i särklass. Den ges ut av Livets Ord i Uppsala. Jag skall vara rättvis och medge att vissa artiklar i denna tidskrift är goda och läsvärda, beroende på vilket ämne som behandlas. Men Keryx vimlar framför allt av negativa påståenden om de fria väckelserörelsernas folk. De är offer för otroliga fördomar. De kännetecknas av en otrolig okunskap. De begriper ingenting av den levande traditionens viktiga funktion. De saknar förståelse för värdet av en hierarkisk organisation. De är totalt okunniga om kyrkofäderna m.m. Eftersom utgivarna av Keryx av allt att döma betraktar sin egen rörelse som framsprungen ur en väckelse skulle dessa skrivelser kunna uppfattas som sträng självkritik och därmed som tecken på ovanlig ödmjukhet. Problemet är att i bakgrunden skymtar hela tiden bilden av en kyrka som har en rätt förståelse av sakramenten, av ett hierarkiskt ämbete, av Jungfru Marias verkliga betydelse och som har tagit vara på den levande traditionen. Detta verkar nästan som en sorts propaganda för en sakramental ämbetskyrka, som för tankarna till Rom. Om författarna till artiklarna i Keryx menar att de skriver något nytt, tar de gruvligt fel. Personligen kan jag intyga att jag har läst samma argument många gånger förr. Men då var det katolska teologer som höll i pennan. Det kunde säkert varit behövligt att ge några konkreta exempel på detta. Men det får bli vid ett senare tillfälle.

Innehållet i Keryx är gåtfullt. Tidskriften ges ut av en församling som trots allt anses höra hemma i den evangeliska kristenheten. Varför då denna svartmålning av väckelserörelserna, inklusive pietismen och denna skönmålning av den sakramental och hierarkiska ämbetskyrkan, som just i Påvekyrkan får sin starkaste utformning? Från evangelisk-kristen synpunkt kan sådant bara ha en negativ effekt. Därför ser vi också här en form av femtekolonn-verksamhet.

Den nakna sanningen

Journalisten Tomas Dixon – som själv tidigare var katolik – känner mycket väl den katolska kyrkans lära och historia. Han är inte lika hänförd över vurmen för enhet

med Påven som vissa frikyrkoledare tycks vara. Han skriver bl. a. följande:

”Så enhetlig som många just nu inbillar sig är inte katolska kyrkan. De andliga och teologiska skillnaderna inom den är knappast mindre än mellan protestantismens olika samfund. Det finns katoliker längs hela skalan från kyrkligt konservativa (som vill återinföra latinet) till totala modernister och liberalteologer av alla slag.”

Med anledning av att somliga också betraktar påveämbetet som enhetens symbol skriver han:

”Hur skulle det mänskliga ämbete, som under historien initierat folk mord, inkquisition och antisemitism – och som dessutom förklarat sig ofelbart så att det i princip inte kan be om och få förlåtelse – hur skulle det ämbetet kunna symbolisera och förverkliga den enhet, som Jesus talar och ber om i Johannes 17?”

Hela saken har också en annan sida. Tomas Dixon påminner oss om något som femtekolonnarna totalt överser:

”Det finns många katoliker som inte tror på Gud alls. Det finns också katoliker som bekänner sig till Gud och katolska Kyrkan med sina läppar men som inte bryr sig om varken Guds moral eller påvens bud.”

Han nämner också de många s.k. **”Marianisterna”** som praktiserar en ytterliggående Mariadyrkan. Till detta kan vi tillägga att massor av människor i de katolska länderna aldrig har öppnat en Bibel! Vilken andlig nöd och vilket missionsbehov! Men vem tänker på det idag?

I min ungdom mötte jag flera brinnande pingstvitnen som reste till katolska länder med evangelium. Idag verkar det som om pingstledare snarare reser till Rom i sällskap med katolska prelater för att ”studera” hur katolska kyrkan fungerar. Andra samfund visar lika liten glöd för mission i katolska länder. Femtekolonnarna har verkligen orsakat ett jordskred inom svensk kristenhet. Kontrasten mellan de ledare som stod i spetsen för väckelserörelsernas folk för 50 år sedan och deras nutida efterföljare är så stor att de verkar ha lite eller ingenting gemensamt. Kyrkopolitiken tycks tyvärr ha ersatt själavinnarglöden...

/Stig Andreasson

[Läs fler texter av Stig Andreasson](#) (även inspelningar)